

Hadd kezdjem a beszédemet egy történelmi forráselemzéssel.

ELTE Műszaki Főosztálya (83/1978)

„Jelentem, hogy 1978. április 27-én 13 órakor a nagy eső következményeként az alagsori helyiségek egy részét (könyvtár, TMK műhely, elektromos trafóház előtere, konyha, ebédlő) elöntötte a csatornából visszafolyó szennyvíz. Kár csak a könyvtár állományában történt, melynek felmérése folyamatban van.

Kérem, hogy az iskola csatorna hálózatának felújításáig (a felújítást többször szorgalmaztuk) az érintett főcsatornába visszacsapó szelep elhelyezésének lehetőségét megvizsgálni, és ha van rá mód, azt beépíteni szíveskedjék.

Budapest, 1978. május 4. Lukács Sándor igazgató”

44 év után egy álom megvalósult. 2021 nyár elején kezdődtek meg a munkálatok. Visszagondolva, néhány kivételtől eltekintve, szinte barátságos és kifejezetten érdekes volt, néha megrázkódtató az az együttélés, (habár nem szimbiózisként gondolok vissza arra a fél évre), amely során munkagépek jelentek meg az udvaron, feltörték az aszfaltot, aztán hatalmas lövészárkokat ástak, azokba méretes csöveket fektettek. És egyszer csak, mintegy az alagút végén, megjelent az úthenger, és egyszerre *rezonált* 1000 radnótis. Már az is nagy élmény volt, ahogy a téli szünethez közeledve birtokba vehettük az új udvart, a sima felületű és száraz sportpályát, de tavasszal ezt is felülmúlta a nagy kékség látványának élménye, amelyen most végre itt állhatunk, játszhatunk boldogan. És igen a kék: megerősítem, hogy nem a kazánház ihletett bennünket a színválasztásban, a testnevelőkkel konzultálva esztétikusnak véltük.

Nagyon hálásak vagyunk, és rengeteg köszönettel tartozunk. Pl. mindazon dolgozóinknak, legyen az akár igazgató, aki saját kezűleg lapátolta és seperte a szennyvizet többször az alagsorban, általában a hétvégéken vagy este érkező villámárvizek után. Hálásak vagyunk minden korábbi igazgatónak, akik állhatatosan küzdöttek, és kijárták az utat. Köszönettel tartozunk fenntartónk, az ELTE kancellárjának, Scheuer Gyula úrnak, aki megtalálta módot és keretet ahhoz, hogy a 120 M Ft-os projekt elindulhasson. A munkákat műszakilag mindvégig, akár szabadságát megszakítva lelkiismeretesen felügyelte, támogatta és ellenőrizte az ELTE Műszaki Osztályának főigazgatója, Nováki Tamás úr, és Szick Sándor igazgatóhelyettes úr.

A sportpálya funkció nem tudott volna megvalósulni, ha a Radnóti Alapítvány nem áll a projekt mellé, nem karolja föl, a lehető legjobb, és minőségi megoldást keresve, kutatva és végül megvalósítva. Az alapítvány kuratóriumának tagjai szinte láthatatlanul működnek, a radnótisok többnyire úgy kerülnek kapcsolatba velük, hogy örvendeznek a megítélt támogatásnak. De itt az idő, hogy előbújjanak a háttérből, és egy nagy tapssal megköszönjük a munkáját a kuratórium elnökének, Rudas Gábornak, aki vérbeli menedzserként építi mindazon kapcsolatokat, amelyek az iskolát segítik, fejlesztik.

Utoljára, de egyáltalán nem utolsó sorban szeretnék nagy köszönetet mondani az MTK sportegyesületnek, elnökségének, az egyesület itt megjelent tagjainak, Somogyi János gazdasági igazgatónak, Ziger Erika jogi igazgatónak, Balogh Orsolya csapatmenedzsernek, akik lehetőséget láttak abban, hogy egyesületük, küldetéséhez igazodva sportbarátságot köthessen az iskolánkkal, támogassa a felnövekvő tehetségeket azáltal, hogy szakszerű és hathatós anyagi támogatásával lehetővé teszi a minőségi sportolás kereteit a Radnótiban. Kijelenthetem, hogy nagy boldogsággal és hálával köszönjük.

Kérem, védjük, óvjuk a szép új pályánkat. Ne hagyjunk rajta semmilyen szemetet, mert balesetveszélyes, és rongálja a felületét. A padokat csak a kék felület szegélyén kívülre tegyük, és ott fogyasszuk el innivalónkat és elemózsziánkat, hogy minél tovább élvezhessük a minőségi sportolást, amelyhez jó egészséget és erőt kívánok mindannyiunknak.